

Quin descans

OPINIO

11

Pífies de luxe

Enric Rimbau

13

Estaté respon

Fabià Estapé / Toni Canis

13

Culpes i mèrits

Miquel Ramon

15

La transició pendent

Pau Viciano

16

L'estruc de Darwin

Marti Domínguez

17

Un e-mail per a...

Amadeu Fabregat

18

Eleccions: Sis d'Octubre

Ramon Barnils

Destituïció

J. J. Pérez Benlloch

Catalunya i les Balears

Miquel Payeras

19

Tatgiquistan: s'ha acabat...

Llibert Ferri

Les iaies del KGB

Xavier Vinader

71

Monuments

Isabel-Clara Simó

82

Un llarguíssim regnat

Joan Francesc Mira

La setmana passada un important dirigent del món empresarial valencià comentava en privat la satisfacció que li havia produït el cessament de la directora i copropietària del diari *Las Provincias*, María Consuelo Reyna. Amb aquesta opinió, solament expressava el que ha estat un sentiment general els darrers dies. De fet, tot l'espectre polític, social i cultural valencià quasi sense excepcions, en privat o públicament, s'han sentit alleugerits i satisfets amb la destituïció de Reyna, l'única directora d'aquest centenari diari que ha estat destituïda per la seua empresa.

I és que els darrers anys *Las Provincias* havia causat el rebuig general per la seua línia antide-mocràtica. No obstant això, el diari no sempre havia estat així. Durant molt temps fou la correja de la dreta liberal valenciana, el refugi durant la dictadura franquista d'un grapat de notables, com ara Martí Domínguez, la redacció de periodistes com Vicent Andrés Estellés o Francesc de Paula Burguera. Teodor Llorente i el mateix Om-buena, si més no en la seua primera etapa com a director del rotatiu, respectaren les senyes d'identitat dels valencians i feren del diari l'única porta oberta a la cultura del país. Fins i tot durant els primers anys de la transició política, *Las Provincias*, encara que des de postulats conservadors, jugà la carta de la democràcia. Manuel Brosseta, Abril Martorell i María Consuelo Reyna malbarataren però aquesta línia i trencaren el foc contra la normalitat cultural i política del país. És com si de colp i volta, el diari *La Vanguardia* hagués passat dels seus postulats conservadors a l'ultradretanisme més visceral. No en va, Reyna fins i tot no dubtà a

posar-se a les ordres dels colpistes del 23-F.

Així les coses, els valencians, després de patir quaranta anys de dictadura militar, han hagut encara de conviure amb vint-i-cinc anys de dictadura mediàtica, els mateixos si fa no fa que Reyna ha dirigit aquest diari. Ella ha fet de les seues dèries una poderosa arma amb la qual encanonar la societat valenciana a major benefici personal seu. Ha estat la principal causa de l'histerisme social dels valencians, del tancament davant

dels canvis, la responsable dels linxaments públics a institucions tan cabdals com la universitat, les Corts o la pròpia Generalitat. Un regnat sinistre que cal dir també que ha estat possible per la ineficàcia de les forces civils valencianes davant de les seues omnipresents obsessions o per la inhibició d'una classe política que sovint

s'ha refugiat darrere seu amb la intenció d'aconseguir inconfessables objectius. Tant és així que a Reyna finalment no l'ha tombada cap front democràtic, ni la pressió dels professionals, ni tampoc el sistema judicial. Reyna ha perdut la batalla davant de la lògica empresarial. El seu era un diari del passat, ultradretà, poc a to amb una societat que ja fa dècades que viu en democràcia.

La destituïció de Reyna, doncs, pot representar una nova etapa. Una etapa en què el diari torne a respectar les regles del joc democràtic. Si és així, ens tindrà a tots els demòcrates al seu costat. Amb tot, el dany causat tardarà molt a guarir. Passaran encara molts anys fins que es tanque la ferida oberta per *Las Provincias*, fins que els seus espectres involucionistes deixen d'ensenyorir-se per la vida pública valenciana. ■

“La destituïció de María Consuelo Reyna com a directora de ‘Las Provincias’ pot configurar una nova etapa. Una etapa en la qual el diari torne a respectar les regles del joc democràtic.”